

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 06/5369 en 06/4168 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 11 juli 2007 in de gedingen
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 juli 2007, verzonden op 13 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

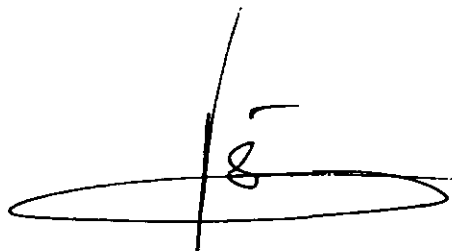
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 november 2007

307.

Verzonden: 29 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 06 / 5369
AWB 06 / 4168

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 11 juli 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 10 november 1999 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten als vluchteling. Verweerder heeft deze aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 15 september 2003 afgewezen en daarbij tevens besloten eiser niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.
- 1.2 Eiser heeft tegen dit besluit op 10 oktober 2003 beroep ingesteld. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, heeft het beroep bij uitspraak van 3 februari 2005 gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat verweerder binnen acht weken na verzending van die uitspraak een nieuw besluit dient te nemen (AWB 03/54080).
- 1.3 Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 17 januari 2006 opnieuw afgewezen en daarbij wederom besloten eiser niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Eiser heeft tegen dit besluit op 20 januari 2006 beroep ingesteld. Eiser heeft op diezelfde datum bezwaar gemaakt tegen het besluit van verweerder om hem geen reguliere verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft dit bezwaarschrift ter behandeling als beroepschrift aan de rechtbank doorgezonden.
- 1.4 Verweerder heeft op 2 maart 2007 een verweerschrift ingediend.

- 1.5 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 16 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

de verblijfsvergunning asiel

- 2.2 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) genoemde gronden.
- 2.3 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die verdragsvluchteling is. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder l, Vw wordt in de Vw en de daarop berustende bepalingen verstaan onder verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn.
- 2.4 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
- 2.5 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
- 2.6 Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, voor zover in deze zaak van belang, zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:
- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
 - b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
 - c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.
- 2.7 Indien artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw in de weg staat, wordt ingevolge artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 Vw.

- 2.8 In onderdeel C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is vermeld dat verweerder moet aantonen dat sprake is van ernstige redenen in de zin van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag. In C1/5.13.3.3.1 Vc is vermeld dat de 'personal and knowing participation test' wordt toegepast, teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag. Dat wil zeggen dat moet worden gezien of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen.
- 2.9 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a, b en c van het Vluchtelingenverdrag. Dit betekent dat eiser een gevaar voor de openbare orde vormt. Eiser komt daarom niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 29 Vw. Voorts meent verweerder dat eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiser heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat artikel 3 EVRM zich in zijn geval duurzaam tegen terugkeer naar zijn land van herkomst verzet. Het onthouden van een verblijfsvergunning aan eiser is niet disproportioneel.
- 2.10 Eiser heeft in beroep, voor zover van belang, gesteld dat verweerder de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag onvoldoende heeft gemotiveerd. Het ambtsbericht waar verweerder zich ter motivering van zijn standpunt op heeft gebaseerd is onzorgvuldig tot stand gekomen nu verweerder delen van individuele ambtsberichten van derden tot een individueel ambtsbericht in de onderhavige zaak heeft gemaakt en daarbij tevens uit privacy-overwegingen delen uit de tekst van die ambtsberichten heeft geschrapt. Gelet hierop heeft eiser zijn zienswijze onvoldoende kunnen onderbouwen. Voorts zijn door eiser ingebrachte verklaringen van voormalige hoge Afgaanse militairen door verweerder ten onrechte buiten beschouwing gelaten. Daarnaast is het bestreden besluit genomen in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Ten slotte heeft verweerder zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat artikel 3 EVRM zich niet duurzaam verzet tegen uitzetting naar Afghanistan.
- 2.11 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser heeft van augustus 1985 tot januari 1992 bij het Ministerie van Defensie in Afghanistan gewerkt. Hij is in die periode als hoofd van de afdeling Politieke Zaken van de grensstrijdkrachten in werkzaam geweest, daarna als hoofd Politieke Zaken van de Presidentiële Garde en tenslotte als hoofd van een politiek departement bij het Ministerie van Defensie. Hij is begonnen in de rang van tweede luitenant en is verschillende malen bevorderd, laatstelijk tot kolonel.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.12 Verweerder heeft aan het bestreden besluit een individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 13 juni 2005 ten grondslag gelegd. Dit

ambtsbericht betreft een bevestiging van informatie uit een viertal individuele ambtsberichten, die de minister van Buitenlandse Zaken in 2000 ten aanzien van derden heeft uitgebracht.

- 2.13 Anders dan eiser heeft betoogd, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet onzorgvuldig gehandeld door informatie uit individuele ambtsberichten van derden aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen. Het staat verweerder vrij om aan een besluit relevante informatie uit een in een andere zaak uitgebracht individueel ambtsbericht ten grondslag te leggen. Verweerder heeft dit overigens eerst gedaan nadat hij die informatie ter toetsing aan de minister van Buitenlandse Zaken had voorgelegd. Ten slotte heeft verweerder bij brief van 20 juni 2005, na inzage in de onderliggende stukken, geconcludeerd dat het ambtsbericht van 13 juni 2005, wat betreft de inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.
- 2.14 Eiser heeft ter zitting desgevraagd erkend dat het individuele ambtsbericht van 13 juni 2005 uitsluitend algemene informatie bevat. Eiser heeft tegen de inhoud van deze algemene informatie geen gronden aangevoerd. Eiser heeft zijn standpunt, dat hij in zijn processuele belang is geschaad omdat delen uit de tekst van de oorspronkelijke individuele ambtsberichten zijn verwijderd, niet nader onderbouwd, zodat de rechtbank daaraan voorbij gaat.
- 2.15 Uit het voorgaande volgt dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder het ambtsbericht van 13 juni 2005 niet aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen.
- 2.16 Niet in geschil is dat de door eiser ingebrachte verklaringen afkomstig zijn van voormalige hoge Afghaanse militairen, die in Nederland asiel hebben aangevraagd. Volgens eiser zou tegen sommigen van hen, gezien hun functie, ook artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag moeten zijn tegengeworpen, maar is dat door verweerder niet gedaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich te dien aanzien in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat aan de genoemde verklaringen niet het gewicht wordt toegekend dat eiser daaraan toekent nu van deze verklaringen niet gezegd kan worden dat ze zijn verkregen uit objectieve bron. Het feit dat verweerder in het bezit zou zijn van (asiel)dossiers van deze personen en dat de verklaringen verifieerbare informatie bevatten, zoals eiser heeft betoogd, doet aan het vorenstaande niet af.
- 2.17 Ter onderbouwing van zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat verweerder in de asielprocedures van de hoge militairen van wie de door eiser ingebrachte verklaringen afkomstig zijn artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag niet heeft tegengeworpen. Nog afgezien van het feit of er inderdaad sprake is van gelijke gevallen, is de rechtbank van oordeel dat het feit dat bij anderen artikel 1 (F) mogelijk niet is tegengeworpen, niet kan leiden tot een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel.
- 2.18 Nu er overigens geen gronden zijn aangevoerd tegen het oordeel van verweerder dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op dit standpunt heeft gesteld.

- 2.19 De rechtbank is van oordeel, gezien hetgeen hiervoor is overwogen, dat de gronden gericht tegen de weigering van verweerder om eiser een verblijfsvergunning op de grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw te verlenen, omdat eiser – gezien de tegenwerping van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag - een gevaar voor de openbare orde vormt, niet kunnen slagen.
- 2.20 Ter onderbouwing van zijn standpunt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van eiser naar zijn land van herkomst, heeft eiser gesteld dat al meer dan acht jaar sprake is van een 3 EVRM risico. Daarnaast heeft eiser aangevoerd dat binnen een termijn van twee jaar geen verbetering van de situatie in Afghanistan te verwachten is.
- 2.21 Het bestreden besluit geeft er blijk van dat verweerder heeft onderzocht of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. Eiser heeft ter zitting gesteld dat bij de beoordeling of artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen uitzetting verzet, relevant is de periode die is verstreken sinds zijn aanvraag. De rechtbank is echter van oordeel dat bij de beantwoording van deze vraag de periode vanaf het nemen van het bestreden besluit van belang is. In hetgeen eiser heeft aangevoerd is geen grond gelegen voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een duurzaam risico in de zin van artikel 3 EVRM.
- 2.22 Uit het voorgaande volgt dat de door eiser aangevoerde gronden tegen de weigering van verweerder om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw te verlenen, naar het oordeel van de rechtbank niet slagen.

de verblijfsvergunning regulier

- 2.23 Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw is verweerder bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Ingevolge het tweede lid van deze bepaling wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Regels over de beperkingen zijn neergelegd in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb).
- 2.24 In artikel 3.6, aanhef en onder b, Vb, zoals dat luidde voor 15 mei 2004 en voor zover in deze zaak van belang, is bepaald dat de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ambtshalve kan worden verleend onder de beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.
- 2.25 Ingevolge het toepasselijke overgangsrecht blijft artikel 3.6 Vb van toepassing ten aanzien van de vreemdeling die voor 1 januari 2003 voldeed aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een aanvraag (artikel II, tweede lid, Besluit van 10 september 2003, Stb. 2003, 364).
- 2.26 Ingevolge artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder a, Vb kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, Vw worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde,

indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag.

- 2.27 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder hem ten onrechte een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het driejarenbeleid heeft onthouden om reden dat hij een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Volgens eiser is artikel 3.77 Vb niet van toepassing in de onderhavige procedure.
- 2.28 De rechtbank begrijpt dit betoog aldus dat voor het niet ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met het feit dat na drie jaar niet onherroepelijk op een aanvraag is beslist, een juiste juridische grondslag ontbreekt omdat in het desbetreffende beleid wordt verwezen naar artikel 3.77 Vb. Deze bepaling is slechts van toepassing op aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning en niet op gevallen waarin sprake is van een ambtshalve beslissing.
- 2.29 Verweerder heeft in het bestreden besluit verwezen naar paragraaf C2/9.3 Vc, waarin hij de beleidsregel heeft neergelegd, dat de omstandigheid dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid als contra-indicatie geldt voor het ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. In deze paragraaf wordt verwezen naar het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid in B1/2.2.4 Vc. In die paragraaf wordt verwezen naar artikel 3.77 Vb. Hiermee wordt dit artikel niet de juridische grondslag van het beleid neergelegd in paragraaf C2/9.3 of een op grond van dat beleid genomen besluit, zoals het thans bestreden besluit (ABRS 28 december 2006, LJN: AZ 5977).
- 2.30 Uit het vorenstaande volgt dat de aangevoerde gronden niet kunnen leiden tot vernietiging van het bestreden besluit, voor zover dat betreft de weigering eiser ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.
- 2.31 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.32 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. M.C.C. van de Schepop, voorzitter, en mrs. J.P. Smit en L.M. Kos, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en op 11 juli 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.P.M. van Dullemen, griffier.

Dullemen

M.C.C. van de Schepop

afschrift verzonden op: 13 JUL 2007

Coll: *SC*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Hamerslag & van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 AUG 2007	
ZAAKNR.	5561
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt*
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertsema
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

uw referentie: nieuwe zaak

onze referentie: 018432

inzake: / Immigratie- en Naturalisatiedienst Unit Schiphol / Minister van Vreemdelingen-
zaken

* tevens mediator

** in samenwerking met

Amsterdam, 6 augustus 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem van 11 juli 2007, AWB AWB 06 / 5369 en 06 / 4168, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is , geboren op , Afghaanse, IND-nummer 9709.16.8090, V-nummer , wonende te : aan de

Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van mr. F.L.M. van Haren. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

Voordat appellant zijn grieven kenbaar maakt, verzoekt hij uw Afdeling eerst om aandacht voor het hierna volgende.

De onderhavige hoger beroepsprocedure behoort tot de eerste asielprocedure van appellant. In 1999 verzocht appellant om toelating tot Nederland, hetgeen hem tot op heden werd geweigerd. Appellant verblijft inmiddels bijna 8 jaar in Nederland.

Aan appellant is art. 1 sub f van het Vluchtelingenverdrag tegengeworpen. Hierdoor is hij in de Nederlandse verblijfsprocedures (asiel en regulier) uitgesloten van iedere verblijfsvergunning in Nederland. In uw uitspraak van 2 juni 2004 (JV 2004/279) is gesteld dat de Nederlandse Staat, in het geval geen verblijfsvergunning wordt verleend, de vreemdeling dient uit te zetten. Art. 3 EVRM staat soms echter aan dergelijke uitzetting in de weg. In de gevallen waarin is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet en daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, moet de minister voorts beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is. Hierbij is mede van belang of art. 3 EVRM zich duurzaam tegen uitzetting verzet.

GRIEVEN:

1. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen zoals zij doet in r.o. 2.21:
“Het bestreden besluit geeft er blijk van dat verweerder heeft onderzocht of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat art. 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst.”
2. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen zoals zij doet in r.o. 2.21:
“(…) De rechtbank is echter van oordeel dat bij de beantwoording van deze vraag de periode vanaf het nemen van het bestreden besluit van belang is. In hetgeen eiser heeft aangevoerd is geen grond gelegen voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een duurzaam risico in de zin van art. 3 EVRM.”
3. Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep van appellant niet –voor wat betreft de weigering hem een verblijfsvergunning te verlenen opgrond van art. 29 eerste lid onder b Vw- gegrond verklaard.

Toelichting op de grieven

1. In het bestreden besluit is, met betrekking tot de duurzaamheid van het art. 3 EVRM risico slechts aangegeven dat namens appellant geen “nieuwe feiten dan wel omstandigheden” naar voren zijn gebracht waaruit het 3 EVRM risico dat hij loopt in geval van (gedwongen) terugkeer, duurzaam zou zijn. Dat sprake is van

een 3-EVRM risico wordt door de appellant, de rechtbank en verweerder aangenomen.

Appellant meent dat bij “onderzoek” naar de duurzaamheid van het 3 EVRM risico op grond van ABRS 2-6-2004, 200308845/1, meer omvat dan slechts de door de Minister (thans: SvJ) toegepaste “toets” of sprake zou zijn van ‘nieuwe feiten of omstandigheden’.

“...Daartoe moet het besluit er blijk van geven dat door de minister is onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst, waartoe de bevoegdheid voortvloeit uit een afwijzende meeromvattende beschikking, en dient hij overeenkomstig het dwingend bepaalde in artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel te betrekken...”. Uit niets is gebleken dat de Staatssecretaris de (on)mogelijkheden voor appellant om in een ander land te verblijven, bij de beoordeling heeft betrokken. Appellant meent dat de rechtbank derhalve op onjuiste gronden tot het oordeel is gekomen dat door de Minister (voldoende zorgvuldig) onderzoek is gedaan naar de duurzaamheid van het art. 3 EVRM risico.

Appellant meent dat indien verweerder wel onderzoek had verricht naar de mogelijkheden voor appellant om zich (tijdelijk) elders te vestigen, tot de conclusie zou zijn gekomen dat voor hem geen alternatieve vestigingsmogelijkheid bestaat. Op grond hiervan is sprake van een duurzaam 3 EVRM risico.

2. Appellant verwijst opnieuw naar ABRS 2 juni 2004, 200308845/1, ditmaal r.o. 2.6.2: *“Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 mei 2001 in zaak nr. 200101994/1, AB 2001, 266), is de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit binnen de meeromvattende beschikking op de aanvraag om een verblijfsvergunning, maar is de bevoegdheid tot uitzetting een rechtsgevolg van rechtswege van de afwijzing van die aanvraag en is die bevoegdheid niet discretionair van aard. Dat als gevolg van die afwijzing de bevoegdheid tot uitzetting ontstaat, dient bij het nemen van de beslissing op de aanvraag te worden betrokken.”*

Appellant meent dat hieruit volgt dat de rechtbank bij beoordeling van de duurzaamheid van het 3 EVRM risico op onjuiste gronden meent te moeten aanvangen

met die berekening bij de datum van het bestreden besluit (i.c. 17 januari 2006), in plaats van de datum aanvraag (10 november 1999). Immers, reeds bij het nemen van het besluit, zal verweerder moeten onderzoeken welke gevolgen het besluit voor appellant heeft. De beslissing van verweerder luidt dat appellant vanaf de datum aanvraag geen verblijf is toegestaan in Nederland. Hij mocht hier derhalve nooit zijn, en mag hier feitelijk ook niet langer verblijven.

Bij beoordeling van de rechtsgevolgen moet de “duurzaamheid” van het 3 EVRM risico worden betrokkene (zie de eerste grief), waarbij tevens de verblijfsalternatieven dienen te worden onderzocht. Uit de samenhang van deze voorwaarden blijkt dat de duurzaamheid van het 3 EVRM vanaf de datum aanvraag, althans vanaf de datum dat verweerder meent dat sprake is van uitsluiting op grond van art. 1f Vluchtelingenverdrag, moet worden beoordeeld.

Appellant wijst op het feit dat indien de duurzaamheid “gemeten” zou moeten worden vanaf de datum van het (laatste) besluit tot weigering toelating, hierdoor grote rechtsongelijkheid zou ontstaan tussen gelijke gevallen. Immers, in het geval van appellant is thans sprake van een (eerste) asielprocedure die al meer dan 7 jaar voortduurt. In andere gevallen kan een asielprocedure met 1 maand worden afgewikkeld. In dat laatste geval zou reeds na een maand de “duurzame” periode aanvangen, terwijl dat in het geval van appellant pas na 8 jaar zou zijn.

Appellant wijst voorts op het feit dat ná het besluit ten aanzien van de asielaanvraag voor verweerder geen toetsingskader meer voorligt waarin de duurzaamheid van het 3 EVRM risico, en disproportionele gevolgen vanwege het langdurig onthouden van een verblijfsvergunning aan appellant dienen te worden beoordeeld.

3. Appellant meent dat uit de grieven 1 en 2, ieder afzonderlijk, en in onderlinge samenhang blijkt dat sprake is van vragen waarvan die in het belang van de rechtseenheid (vanaf welk tijdstip dient duurzaamheid te worden berekend), de rechtsontwikkeling (feiten en omstandigheden die betrokken dienen te worden bij de bepaling van het 3 EVRM-duurzaamheidsbegrip) en rechtsbescherming (in welke procedure dient het 3 EVRM duurzaamheidsbegrip aan de orde te komen) in algemene zin beantwoording behoeven. Appellant meent voorts dat de rechtbank

blijk heeft gegeven van onjuiste inzichten met betrekking tot deze vragen, waardoor appellant schade heeft ondervonden.

Verzocht wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 11 juli 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 17 januari 2007 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde

